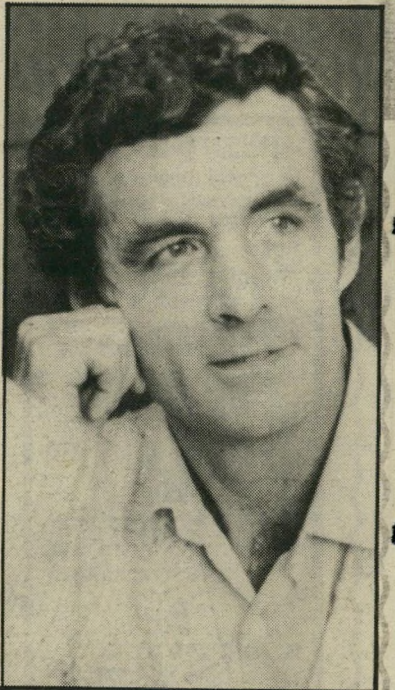

אסורים ברבנות

אלכסנדר קוסטין
— איך להשיג גט

אריה ניב
— כמעט בלי מאמץ

שולה חן ואבי קורן
יחד עם מירב בגין

גברים נכבדים. הקטע הזה שווה לכם כמה אלפי דולארים ירוקים, ואפילו שחורים, שאיר לולא אני הייתם מפוזרים אותם בין שניים שלושה עורכידיו, שלא היו עוזרים לכם בכלל. אני דווקא מבינה את זה שפיתאום בא לכם להתגרש. הנערה היפה שאיתה התחתנתם כבר לא כליכך צעירה ויפה, ובמשך השנים היא גם תפסה ביטחון ועצמאות וטיפה פמיניזם ובכלל היא די מנדרת ומבלבלת את המוח, ואין לכם כוח לעומת זאת, אתם, שפעם נראיתם ילדים מטושטשים, קיבלתם כמה קילוגרמים וכמה אלפי דולארים בחשבונית הבנק וקצת שערות-שיבה, שרק עושות אתכם יותר מרשימים. חוץ מזה, וזה הכי חשוב, פיתאום הארץ הזאת מלאה בחתיכות צעירות ויפהפיות, העושות לכם עיניים נהדרות, עטורות רימיל כחול-כהה.

נו, אני באמת מבינה שאתם ממש מתים להתגרש. אבל — היא לא רוצה. היא אמרה את המישפט הנוראי הזה: על גופתי המתה! לא עוזר כלום. לא הבטחת הדירה ולא הרבה כסף כבנק, ולא הילדים. הגברת פשוט רוצה להישאר כסטטוס של נשואה.

אז אתם רצים מעוררדין לעוררדין, מבלש פרטי לבלש פרטי, ושום דבר לא עוזר. דקה לפני שאתם מתייאשים ואומרים לעצמי: כם אין ברירה, כבר נגמור את החיים עם הנורדיקית הזאת — בואו, שבו לרגע וקחו בחינם שיעור באיך להשיג גט קצר וחלק.

שני המורים לשיעור הנ"ל הם שני גברים יפים ומרשימים. אחד מורה לאנגלית והשני עוררדין. הנה הצעותיהם לגט בטוח:

עוררדין **אלכסנדר קוסטין** מציע: כדי לקבל גט מאשתך, כל מה שאדם צריך זה להיות מואשם במירמה ובסחיטה ובניאוף עם אשת חברך הטוב, ובהחזקת תמונות-עירום במגירה שלך, ולכסוף להיות המרכז של מישפט סנסציוני. וכבר האשה החוקית רוצה גט.

לעומתו, המורה לאנגלית **אריה ניב** עבד פחות קשה כדי להשיג את הגט. כל מה שהוא עשה זה להתעסק עם איזה 15-10 ילדות בנות 16, ואפילו להתאהב בחלקן. עבודה נקיה ונעימה, כנראה. גם אשתו מבקשת גט דחוף. תלמדו, רבותי, תלמדו!

חדשות מהברכה

הכל התחיל בבריכת-השחייה של צהלה. לשם באים כל מי שאוהבים מים, וגם קצת מי שאוהבים אוויר. וכשהם באים לשם, הם מביאים את נשור תיהם החוקיות, ולפעמים גם הלא-חוקיות, ואז מהמים שנכנסים להם לעיניים הם לא רואים טוב, והם לוקחים ביד איזה אשה ומביאים אותה הביתה, ואז מסתבר להם שזו לא האשה שלהם, אבל זה כבר מאוחר, וכל הברכה של צהלה מרברת עליהם.

אז עכשיו הם כולם שוכבים שם, בברכה, מרוחים בשמן, מור ולבונה, משתזפים קצת על הבטן וקצת על הגב, ומדברים על טיפוס אחד מפורסם (ואפילו יותר מזה) שתפס את אשתו מזה הרבה מאוד שנים בפוזת השתזפות-בטן, אבל לא בברכה אלא במיטה שלו, עם מלח ידוע (ואפילו יותר מזה). יש איזה מזל בהורוסקופ, שאצלו מים ואוויר חולכים ביחד. נראה שזה המזל של הגברת הנ"ל.

איזה מין עוזרת?

אם אי-פעם אצביע למפא"י, זה יהיה רק בגלל **סוניה פרס**, שאני חושבת עליה את הרברים הכי טובים שאשה יכולה לחשוב על אשה. הנה, תשמעו סיפור קצר מהשבוע שעבר, ותשפטו בעצמכם: ביום השני בבית ראשי-המשלה נערכה מכירת תמונות של עולייגרוויה, כשכל ההכנסות היו לטובת אחינו בני עדת אתיופיה. קבלת-פנים כזאת צריך להכין. ואכן, סוניה פרס קמה מוקדם בבוקר והתחילה לעבוד. סידרה את הכסאות, תלתה תמונות, דאגה לכיבוד וכל שאר הרברים שעושה עקרת-בית טובה ביום שהיא מחכה להרבה אורחים. ב"א אחרי-הצהריים התחילו להגיע המוזמנים. לא יודעת כמה מהם הגיעו בעניין אמנות ותמונות.

סוניה פרס מגישה בביתה
גברת אלגנטית

מה שברור הוא שכל אחד רצה ללחוץ את ידו של ראשי-המשלה ואת יד רעייתו. כדי שיוכל לרוץ מחר ולספר לחברים. **שימועון פרס** עמד וחיך את חיכוכו מלא-השיניים, אבל סוניה לא נראתה כשטה. למה? כי סוניה עמדה במיטבח בלא איפור בשימלת-בית רגילה, ושטפה כוסות. כשהיה לה מגש מלא כוסות נקיות, היא הביאה אותו לחדר. באותו רגע ניגשה אל סוניה גברת אחת, מאותן שיש להן גברים אלגנטיים אבל נשמה לא-כליכך, ואמרה לה בקול צעקני, תוך כדי נזיפה: "כמה פעמים אני צריכה לבקש ממך כוס מים איזה שרות זה?" סוניה פרס רק השפילה את מבטה. היא פשוט לא זכרה שהגברת ביקשה ממנה מים, אחרת לבטח היתה מביאה לה מיד. מישהי אחרת ניגשה לגברת האלגנטית ושאלה אותה למה היא מדברת בגסות אל אשת ראשי-המשלה. אבל קשה מאוד היה לשכנע אותה שסוניה אינה העוזרת בבית הזה.

חברת אפריקה ישראל

שהכסף התורכי התחיל גם הוא לאבד את ערכו, וניצה ישבה לחשוב מה הלאה. אמרו לה שבני-יני-כספים הכי טוב לשאול בבנק. ניצה רצה לבנק, ושם אמרו לה שהיום אפריקה מתחילה להתעורר. ניצה חזרה הביתה, ארוזה מיוזודה ועלתה למטוס בכיוון בוטצואנה, כדי להיות שם בדיוק ברגע שאפריקה תתעורר לגמרי, ואולי תציע לה משהו. מה היא עשתה שם לא ברור. אבל היום מסתובבת ניצה ברחובות תל-אביב, כשאחריה הולך משהו הנראה פחות כמו תותח, אבל יותר כמו מרגמה מפויחת אחרי שימוש. כולם אומרים שזה האוצר האחרון שניצה מצ' אה לעצמה. איזה סוג של אוצר זה, אני משאירה לדמיונכם.

ניצה מעין
ועכשיו מרגמה

המישפחה הזאת היא מעון הרכילות בארץ. שבוע דני **מעין**, שבוע **ניצה מעין**, ובשבוע הבא אולי **לורין מעין**. את ההיסטוריה של ניצה מעין אין צורך לספר, כי היא רשומה בכל ספרי דברי-הימים של ארץ-ישראל הזוהרת. קודם היה לה המון כסף ישראלי, שאותו עשה דני מעין. אחר-כך, כשהכסף הישראלי התחיל לאבד מערכו בשוק העולמי, היא עברה לכסף תורכי, שאותו עשה ארון **תרזה**. לאטי-לאט נדמו התותחים, וכנראה

אחרי הצהריים, בבקשה!

שהוא התעלף ברחוב?
אחרי הטלפון השלישי צילצלתי לשולה חן.
דרינג, דרינג.
"מדברת שולה. אפשר לדבר עם שולה?"
"מדברת."
"איפה אבי?"
"הוא בבית-החולים."
"מה קרה לו?"
"גם לך מבבלים את המוח?"
"ועוד איך?"
"זה נכון שאבי שוכב בבית-החולים בביתן של **מירב בגין**, אבל הוא לא התאבד. סתם ניתוח של דיסקוס. אני מצטערת לקלקל לך את הסיפור."
מהיום, מי שרוצה לספר לי סיפורים — אנא, צלצלו אחרי-הצהריים!

יום שני, שמונה ורבע בבוקר.
דרינג, דרינג.
"את רחל המרחלת!"
"מדברת."
"את מכירה אחד בשם **אבי קורן** או קרן?"
"כן, אני מכירה."
"את שמעת שהוא ניסה להתאבד?"
"מה את מבבלת את המוח! סגרת את הטלפון."
עשר וחצי בבוקר.
דרינג, דרינג.
"את רחל המרחלת!"
"מדברת."
"את מכירה אחד בשם אבי? שיש לו אשה זמרת?"
"שמעת שהוא שוכב בבית-החולים. אחרי